det tidspunkt, hvor lægens kontrolbesøg fandt sted.

4. Den ensidige opsigelse af en midlertidigt ansats kontrakt på ubestemt tid, der udtrykkeligt er hjemlet i artikel 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, kan ske i medfør af selve ansættelseskontrakten og kræver derfor ingen begrundelse, idet ansættelseskontrakten er grundlaget for forholdet mellem den ansatte og den pågældende institution.

Der findes ingen bestemmelse, der er til hinder for, at den pågældende institution opsiger ansættelseskontrakten for en midlertidigt ansat, for hvem der er iværksat en procedure for tilkendelse af invalidepension, hvorved bemærkes, at en sådan opsigelse hverken må gribe ind i gennemførelsen af invaliditetsudvalgets arbejde eller være til hinder for, at dette fastslår en invaliditet, der er opstået forud for opsigelsen, eller begrænse den ansattes rettigheder efter afslutningen af den dermed forbundne procedure.

DEN REFERERENDE DOMMERS RAPPORT
i sag C-18/91 P *

1. Denne appel er indgivet af V., tidligere midlertidigt ansat ved Europa-Parlamentet, og vedrører en dom afsagt af Retten i Første Instans, som ikke gav V. medhold i det søgsmål, hvorved hun påstod annullation af rapporten fra invaliditetsudvalget, som havde undersøgt hendes tilfælde, samt af flere andre afgørelser truffet af Europa-Parlamentet om afvisning af at tilkende hende en invalidepension, afvisning af at godkende den lægeattest vedrørende fritagelse for arbejde, som hun havde fremlagt, opsigelse af hendes kontrakt som midlertidigt ansat og afvisning af de klager, hun havde indgivet.

2. Det fremgår af den anfægtede dom, at appellanten var blevet ansat i 1981 som midlertidigt ansat i Det Europæiske Folkepartis Gruppe (herefter benævnt »partigruppen«) ved Europa-Parlamentet. Da V.'s sammenlagte fravær på grund af sygdom i løbet af de følgende tre år oversteg tolv måneder, blev hun underkastet en første undersøgelse med henblik på at fastslå en eventuel invaliditet (vedtægtens artikel 59, stk. 1, fjerde afsnit). Den 20. november 1986 konkluderede invaliditetsudvalget, at hun ikke var invalid.

3. Som følge af nye, gentagne fravær forelagde Parlamentet V.'s tilfælde for et nyt invaliditetsudvalg. Den læge, der var udpeget af appellanten, erklærede skriftligt, at han ikke havde nogen »indvendinger mod at acceptere [den af Parlamentet foreslåede læge] som tredje medlem af invaliditetsudvalget«, idet han til sin godkendelse knyttede

1 — Processprog: italiensk.

nogle betingelser, som han gerne så »accepteret, inden vi træffer en endelig afgørelse ...«

4. Da Parlamentet fandt, at disse vilkår ikke kunne accepteres, anmodede det Domstolens præsident om at beskikke det tredje medlem af invaliditetsudvalget (vedtægtens bilag II, artikel 7, stk. 3). Det således nedsatte invaliditetsudvalg konkluderede, at der ikke var tale om invaliditet.

5. Ved skrivelse nr. 05169 af 24. februar 1988 fremsendte Parlamentets generaldirektør for personale invaliditetsudvalgets konklusioner til V. uden bemærkninger, og ved skrivelse af samme dato meddelte partigruppens formand i sin egenskab af ansættelsesmyndighed V. opsigelse af hendes ansættelseskontrakt, idet det krævede opsigelsesvarsel på tre måneder [artikel 47, stk. 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte] blev overholdt.

6. I mellemtiden havde V. fremsendt en lægeattest til administrationen om fritagelse for arbejde i to måneder, som var dateret den 23. februar 1988 og underskrevet af hendes læge, og som ikke anførte den lægelige begrundelse for fritagelsen. Denne lægeattest blev afvist af administrationen.

7. V. fremlagde herefter endnu en lægeattest dateret den 1. marts 1988 om fritagelse for arbejde i tre måneder. Den 7. marts 1988 aflagde Parlamentets rådgivende læge et kontrolbesøg på V.'s bopæl og fandt, at V. var arbejdsdygtig.

8. De klager, som den ansatte indgav mod Parlamentets beslutninger og bedømmelser, som angivet oven for, blev afvist.

9. I sit søgsmål påstod V.:

— Annullation af »invaliditetsudvalgets rapport«, som hun fik tilsendt den 24. februar 1988. Ifølge sagsøgeren var invaliditetsudvalget ikke forskriftsmæssigt nedsat, idet det tredje medlem blev udpeget af Domstolens præsident, selv om parterne allerede var blevet enige. Udvalgets arbejde var behæftet med en proceduremangel, idet det ikke havde udarbejdet et mødereferat, og der forelå ikke en logisk forbindelse mellem dets konstateringer og de konklusioner, det var kommet frem til.

— Annullation af »afgørelsen« fra generaldirektøren for personale, hvormed sagsøgeren fik tilsendt den nævnte rapport og fik afslag på tilkendelse af invalidepension. Ifølge sagsøgeren var denne afgørelse udstedt af en person, der ikke var ansættelsesmyndighed, og savnede enhver begrundelse.

— Annullation af afgørelsen fra generaldirektøren for personale af 26. februar 1988 om afvisning af den første lægeattest.

— Annullation af afgørelsen truffet af formanden for partigruppen om at opsige hendes ansættelseskontrakt. Denne var ulovlig, idet den var truffet inden afslutningen af invaliditetssagen og på et tidspunkt, hvor V. havde sygeorlov.

— At hun sikredes ret til, at der blev indledt en ny procedure med henblik på at fastslå hendes invaliditet.

10. Ved dom af 22. november 1990 (sag T-54/89, Sml. II, s. 659) fastslog Retten for det første, at invaliditetsudvalget var forskriftsmæssigt nedsat med udpegelsen af det tredje medlem af Domstolens præsident på grund af manglende enighed mellem parterne, og at det i henhold til Domstolens praksis ikke er en afgørende betingelse for gyldigheden et sådant udvalgs forhandlinger, at der foreligger et møderefera t.

11. Med hensyn til de forskellige afgørelser, som blev truffet af Parlamentet, udtalte Retten, at generaldirektørens skrivelse af 24. februar 1988 ikke var en afgørelse, der kan gøres til genstand for søgsmål, idet den blot var en fremsendelse af invaliditetsudvalgets konklusioner i henhold til vedtægtens bilag II, artikel 9, stk. 2, og at det, såfremt invaliditetsudvalget på grundlag af artikel 33, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte kommer frem til den konklusion, at der ikke er tale om invaliditet, ikke tilkommer ansættelsesmyndigheden at træffe en afgørelse, som bringer invaliditetssagen til afslutning.

12. Med hensyn til lægeattesterne konstaterede Retten, at da den første ikke var behørigt begrundet, og den anden var i total modstrid med det kontrolbesøg, der fandt sted, var det med rette, at disse ikke var blevet godtaget af Parlamentet.

13. Retten kom endelig til den konklusion, at artikel 47 og 48 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ikke er til hinder for en ensidig opsigelse af en midlertidigt ansats kontrakt indgået på ubestemt tid, som kan ske uden begrundelse, og at det ikke er foreskrevet, at indledningen af en invaliditetsprocedure har til virkning, at ansættelsesmyndighedens ret til at opsige en sådan kontrakt suspenderes, så længe invaliditetsudvalgets konklusioner ikke er meddelt den ansatte.

14. Til støtte for sin appel, der er indgivet den 18. januar 1991, fremfører V. i hovedtræk følgende anbringender:

a) Retten har fejlagtigt fundet, at invaliditetsudvalget var forskriftsmæssig nedsat. Appellanten havde allerede givet sin godkendelse vedrørende den af Parlamentet foreslåede tredje læge, og de skriftligt fremsatte betingelser var af rent formel karakter. Under alle omstændigheder burde Retten have undersøgt deres indhold. Parlamentet burde således ikke have anmodet Domstolens præsident om at beskikke det tredje medlem af invaliditetsudvalget.

b) Appellanten bestrider Rettens bedømmelse, ifølge hvilken den skrivelse, hvorved invaliditetsudvalgets konklusioner blev fremsendt, ikke er en akt, der kan gøres til genstand for søgsmål, og at invaliditetssagen ikke må afsluttes ved en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, såfremt invaliditetsudvalget konkluderer, at der ikke foreligger invaliditet. V. er af den opfattelse, at enhver invaliditetssag, der kan få retlige følger for den pågældende, nødvendigvis skal afsluttes ved en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden. I den foreliggende sag er skrivelsen fra generaldirektøren af 24. februar 1988 en sådan afgørelse, der imidlertid er truffet af en ikke-kompetent person.

c) Appellanten gør gældende, at selv om man i den foreliggende sag kommer til den konklusion, at invaliditetsproceduren ikke skulle afsluttes med en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, så skal alle procedurer af individuel karakter afsluttes med en akt, der kan gøres til genstand for søgsmål. Da Retten således har ment, at den pågældende skrivelse fra generaldirektøren ikke var en sådan akt, burde den have undersøgt rapporten fra invaliditetsudvalget, som blev påstået annulleret som et særskilt punkt i stævningen. I nærværende sag er denne rapport fuldstændig uegnet som grundlag for en undersøgelse af, hvorvidt der er sammenhæng mellem de foretagne konstateringer og de konklusioner, den indeholder.

d) Retten har undladt at tage stilling til appellantens påstande vedrørende anerkendelse af hendes ret til at blive underkastet en ny invaliditetsprocedure.

e) Med hensyn til Parlamentets afvisning af at godkende den af appellanten fremlagte lægeattest af 23. februar 1988 gør hun gældende, at Retten har støttet sig på en fejlagtig fortolkning af Domstolens dom af 27. april 1989 (sag 271/87, Fedeli, Sml. s. 993). En ren afvisning af en lægeattest har ingen hjemmel i fællesskabsretten vedrørende ansættelser. Hvad endvidere angår »begrundelsen« i en lægeattest bør enhver institution godkende gyldigheden af en attest, der er udfærdiget efter de fagetiske regler i den konsulterede læges land. I Belgien er det således bestemt, at en lægeattest normalt ikke bør nævne patientens sygdom. Under alle omstændigheder burde »afvisningen« af lægeattesten være kommet fra ansættelsesmyndigheden og ikke fra generaldirektøren for personale.

f) Appellanten bestrider Rettens bemærkning om, at der ikke findes nogen bestemmelse, der fastslår, at iværksættelsen af en invaliditetsprocedure suspenderer ansættelsesmyndighedens mulighed for at opsige en midlertidig ansats kontrakt. Det er hendes opfattelse, at selv om dette endnu ikke udtrykkeligt fremgår af en bestemmelse, burde man anerkende det som et grundlæggende princip i fællesskabsretten vedrørende ansættelser. Endvidere var beslutningen om afskedigelse mangelfuld på grund af magtfordrejning, for så vidt som dens egentlige begrundelse var et ønske om at skille sig af med en arbejdstager på grund af dennes vaklende helbred.

15. Over for argumentationen om invaliditetsudvalgets ikke-forskriftsmæssige sammensætning har Parlamentet anført, at den skrivelse, som den af appellanten udpegede læge den 17. oktober 1987 havde fremsendt til den af Parlamentet udpegede læge, klart viser, at den godkendelse, der er tale om i skrivelsen, var betinget. Da der således ikke var truffet nogen endelig afgørelse, var det fuldt berettiget, at Parlamentet henvendte sig til Domstolens præsident med henblik på, at der blev udpeget et tredje medlem af invaliditetsudvalget.

16. Med hensyn til karakteren af den skrivelse af 24. februar 1988, som blev fremsendt til appellanten fra generaldirektøren for Parlamentet, har Parlamentet gjort gældende, at dette dokument blot er en almindelig skrivelse til fremsendelse af invaliditetsudvalgets konklusioner i henhold til vedtægtens bilag

II, artikel 9, stk. 2, og at den ikke har karakter af en afgørelse eller en akt, der indeholder et klagepunkt. Ifølge Domstolens praksis er invaliditetsudvalget den eneste instans, der er kompetent til at udtale sig om lægelige spørgsmål og til at bestemme invaliditetsgraden hos en tjenestemand (dom af 13.7.1972, sag 29/71, Vellozzi mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 133, org. ref.: Rec. s. 517). Ansættelsesmyndigheden har således ingen kompetence til at efterprøve de medicinske eller patologiske aspekter og kan under ingen omstændigheder træffe en afgørelse, der er i modstrid med invaliditetsudvalgets klare konklusioner.

17. Med hensyn til gyldigheden af invaliditetsudvalgets arbejde følger det af fast praksis, at dette udvalg har udstrakte skønsmæssige beføjelser vedrørende tilrettelæggelsen af sit eget arbejde, og at vedtægtsbestemmelserne vedrørende invaliditet ikke har til formål at indføre en kontradiktorisk procedure, men at få fastslået nogle medicinske resultater (dom af 21.6.1990, sag T-31/89, Sabbatucci mod Parlamentet, Sml. II, s. 265). Eftersom invaliditetsudvalget således har fungeret normalt, og da det har fremlagt nogle konklusioner, hvis klarhed aldrig er blevet bestridt af appellanten, kan det da heller ikke bestrides, at udvalget har arbejdet forskriftsmæssigt, og at de konklusioner, det er nået frem til, følgelig er relevante.

18. Parlamentet gør endvidere gældende, at der ikke efter reglerne om retsmidler kan gives appellanten medhold i påstanden om, at der iværksættes en ny invaliditetsprocedure.

19. For så vidt angår gyldigheden af de to lægeattester, som appellanten fremlagde, bemærker Parlamentet, at den første af disse, uden at angive de lægelige grunde, foreskrev to måneders arbejdsfritagelse, mens den anden, der blev udfærdiget en uge senere, meddelte fritagelse fra arbejdet i tre måneder. I denne uklare situation havde kontrolbesøget den 7. marts 1988 gjort det muligt at påvise de to attesters karakter af en tjeneste, og ansættelsesmyndighedens afgørelse om at afvise dem var herefter berettiget.

20. Parlamentet gør endelig gældende, at beslutningen om afskedigelse af appellanten er truffet på lovlig vis, for så vidt som den ensidige opsigelse af en ansættelseskontrakt for en midlertidig ansat udtrykkelig er hjemlet i artikel 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte og derfor ikke kræver en begrundelse (dom af 18.10.1977, sag 25/68, Schertzer mod Parlamentet, Sml. s. 1729).

C. N. Kakouris
Refererende dommer